

Jan Pietrzak, Jasne niebo, czysta woda (Ratujmy

Jasne niebo, czysta woda, bujna zieleń,
Nasz prawdziwy niewątpliwy wielki skarb.
Truć i niszczyć nie pozwólmy polskiej ziemi,
Ratujmy siebie, ratujmy nasz kraj.
Przez stulecia przepływała razem z nami
Modra Wisła, najwierniejsza z wszystkich rzek.
Jeśli pomoc nie zechcemy dobrej pani,
Pozostanie po niej wkrótce brudny ściek.
Jasne niebo, czysta woda, bujna zieleń,
Nasz prawdziwy niewątpliwy wielki skarb.
Truć i niszczyć nie pozwólmy polskiej ziemi,
Ratujmy siebie, ratujmy nasz kraj.
Tam, gdzie kiedyś bursztynowy świerzop jaśniał,
Gdzie pałała dzięcielina pośród łąk.
Tam jałowej ziemi straszy pustka straszna,
Pan Tadeusz nie rozpoznałby tych stron.
Jasne niebo, czysta woda, bujna zieleń,
Nasz prawdziwy niewątpliwy wielki skarb.
Truć i niszczyć nie pozwólmy polskiej ziemi,
Ratujmy siebie, ratujmy nasz kraj.
Smog potworny znów zagraża Wawelowi,
Kraków ginie i Wit Stwosż oskarża nas.
Barbarzyńcy, Niemcy, Turcy, Tatarowie,
Nie zdołali tego zrobić, co nasz czas.
Jasne niebo, czysta woda, bujna zieleń,
Nasz prawdziwy niewątpliwy wielki skarb.
Truć i niszczyć nie pozwólmy polskiej ziemi,
Ratujmy siebie, ratujmy nasz kraj.
Póki żyje chociaż jeden biały orzeł
I królestwa swego strzeże górnych stron,
Nie powinno nam zabraknąć (i nie może!)
Serc gorących, głów otwartych, mocnych rąk.
Jasne niebo, czysta woda, bujna zieleń,
Nasz prawdziwy niewątpliwy wielki skarb.
Truć i niszczyć nie pozwólmy polskiej ziemi,
Ratujmy siebie, ratujmy nasz kraj.